

Spiritueel

Afgelopen zomer ben ik in Frankrijk gaan kamperen. Een beetje kregelig ging ik op weg. De hele dag voor het vertrek had ik besteed aan het zoeken naar een bikini, maar niets stond me, verdomme! Als ik de bagage de auto insleep, probeer ik de irritatie aan de kant te zetten. Ik concentreer me op mijn intentie. Ik wil spiritueel zijn, van de rust genieten, eens fatsoenlijk aarden en dankbaar de zeelucht opsnuiven. Het wil niet echt lukken, ik blijf chagrijnig. Weken heeft het hier geregend en nu ik op vakantie ga, schijnt opeens de zon. Onderweg foeter ik tegen mijn man, met als gevolg dat hij zich verrijdt. Uren kachelen we in de verkeerde richting. Helemaal gaar komen we bij de eerste camping aan. Pas als de tent staat, zie ik vlakbij een enorme airconditioning. Het ding slaat met een oorverdovend geluid aan. Balen, de rust kan ik nu wel vergeten. De volgende ochtend gaan we naar de kust en vinden deze keer een luxe camping. Opgelucht haal ik adem, we installeren ons op een mooi plekje, omgeven door een groene heg. Heerlijk die privacy en ik voel me meteen een stuk beter. Als ik tevreden aan een glas gekoelde wijn nip, arriveren onze nieuwe burens. Een stuk of wat jongelui. Ze hebben de grootste lol, slepen kratten bier aan en draaien harde rock en rap uit een gettoblaster. Ik word er niet vrolijk van. 'Draai dan op z'n minst leuke muziek', jammer ik in gedachten. 'Lieve God, laat ze zo snel mogelijk oprotten.' Midden in de nacht antwoordt de kosmos met hard gelal van de jongeren die thuis komen. Ze zijn terug van een avondje stappen en het lijkt alsof ze allemaal in mijn tent staan. Kreunend draai ik op een zij, morgen lig ik aan het strand, dat wordt hoe dan ook genieten. We huren ligbedden, liggen onder de parasol, maar ik ben in een shock. Mijn borsten puilen uit mijn oude bikini, het broekje knelt. De genadeloze zon legt al mijn kilo's bloot. Dit is wel even wat anders dan in een schemerig pashokje. De confrontatie met al die vetrollen is me teveel, ik kan niet meer genieten, denk dat iedereen naar me kijkt. De stralende blauwe lucht, het verkoelende briesje, niets dringt nog tot me door. Terug bij de tent wordt de overlast alsmear erger. Wat een shit, ben ik hiervoor al die kilometers gereden? Ik erger me zoals ik lang niet meer heb gedaan. Dan trekt de hemel dicht. In het zonnige zuiden is het opeens donker en bewolkt. Ik zie het als een teken om te gaan en we rijden noordwaarts de bergen in. Het dondert en bliksemt er zo heftig dat de grond onder het luchtbed schudt. En het gaat maar door. De koelbox begeeft het, alles is nat, de lakens zijn vies en er kruipen beesten in de tent. Ik heb het gehad met deze vakantie. We zijn op de tweede dag van de terugweg als het noodweer in alle hevigheid losbarst. Het plenst met bakken uit de hemel en we schieten geen meter op. En dan, eindelijk, eindelijk zijn we thuis en het is het mooiste weer. Straks slaap ik in mijn eigen bed en ik kan rustig in mijn tuintje gaan zitten. Ik tel welgemeend mijn zegeningen. Zo, nu kan ik tenminste weer spiritueel zijn.

